

РЕШЕНИЕ

№ 10270

гр. С., 21.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 61 СЪСТАВ, в публично заседание на седми юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЕМИЛИЯ АТ. КОЛЕВА

при участието на секретаря ВИКТОРИЯ ЦВ. КАМЕНОВА
като разглежда докладваното от ЕМИЛИЯ АТ. КОЛЕВА Гражданско дело № 20211110131119 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от „Б. срещу „Е..

Ищецът твърди, че ответникът „Е. не е изпълнил задължението си по сключен на 19.01.2021г. между двете дружества спедиционен договор във връзка с извършването на транспорт на 3650 използвани укрепващи колани в насипно състояние, с тегло около 8 метрични тона от гр. Б., И. до гр. Б., Б.. По силата на спедиционния договор ответникът следвало да сключи от свое име и за сметка на ищеца договор за превоз с трето лице, като било уговорено заплащане на услугата в размер на 1900 Евро /3716,09 лева/ без ДДС. Твърди, че макар устните договорки да били стоките да са в насипно състояние, ответникът в противоречие с тях и в противоречие с „пакинг листа”, изпратен от ищеца, бил записал в заявката за транспорт на ред товар „Безопасен /биг бегове/”, което довело до проваляне на транспорта. Изготвената от ответника заявка не била приета от ищеца, за което му било съобщено устно, като бил поискан коригиран вариант, какъвто не бил изпратен. В деня на натоварване на стоката на ищеца било съобщено, че стоката е в насипно състояние и мокра, поради което не може да бъде натоварена.

С оглед на това, и за да изпълни задължението си към трети лица, ищецът ползвал услугите на алтернативна фирма – „Т. на двойно по-висока цена в размер на 7138,78 лева без ДДС или с 3422,69 лева повече от договореното с ответника.

С оглед на горното ищецът моли ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от 3422,69 лева – обезщетение за неизпълнение на договора за спедиция, както и законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба – 20.04.2021г. до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът депозира отговор, в който оспорва иска.

Ответникът потвърждава наличието на уговорка между страните по делото за извършване на превоз на процесната стока и с посочената дестинация, но твърди, че отношенията между тях касаели уговорка за извършването на международен превоз на стоки, а не сключването на спедиционен договор. Твърди също така, че след като предупредил ищеца, че стоката следва да бъде опакована в биг бегове на палети, последният се съгласил и уверил ответника, че изпращачът ще опакова стоката в този вид. При тези условия ответникът бил изпратил заявката за превоз с договореностите между страните, която била приета от ищеца. Оспорва договора да е бил сключен на 19.01.2021г. и сочи дата 21.01.2021г. Излага, че е превъзложил извършването на международния превоз на „Т., като шофьорът на фирмата, отивайки на мястото на натоварване, установил, че коланите са в насипно състояние и мокри. Било отправено предложение, изпращачът на мястото на натоварване да пакетира стоката в биг бегове, но това било отказано от него и от ответника. Не било поето и задължение от тяхна страна при наличие на вреди, същите да бъдат поети от ответника или изпращача. Поради това и предвид опасността от увреждане на останалата стока в камиона /превозът бил групажен/, и предвид обстоятелството, че превозът преминавал през територията на Сърбия, която имала по-особени изисквания към превоз на подобни товари, водачът отказал да натовари стоката.

Ответникът се позовава на Общите условия за извършване на спедия от „Е., както и на чл. 370 ТЗ, от които извежда: задължение на клиента да предостави товара за превоз в подходяща и достатъчна опаковка, което да го предпазва от увреждане по време на транспортирането му; задължение на клиента да декларира при възлагане на услугата, че стоката е подходяща за превоз при посочените в заявката условия; в случай на несъответствие на характеристиките на товара на информацията, съдържаща се в заявката, задължение на клиента да заплати обезщетение за направените от спедитора разходи в тази връзка; право на спедитора да отмени заявката при неподходяща или недостатъчна опаковка.

Ответникът твърди, че на 02.02.2021г. изплатил на „Т. сумата от 293,37 лева, представляваща неустойка за провалено товарене. Преди заплащането, на 25.01.2021г. тази претенция била предявена от страна на „Е. до ищеца, като бил посочен падеж – 24.02.2021г., но заплащане не последвало. С тези доводи моли искът да бъде отхвърлен. В случай, че искът бъде уважен, ответникът прави възражение за прихващане със сумата от 293,37 лева, заплатена от „Е. на „Т. като неустойка за провалено товарене и със сумата от 31,84 лева – обезщетение за забава върху посочената главница за периода от 25.02.2021г. до 21.03.2022г. – датата на депозиране на исковата молба. Претендира разноски.

Предявен е иск по чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 361 ТЗ за сумата от 3422,69 лева – обезщетение за неизпълнение на договор за спедия във връзка с извършването на транспорт на 3650 използвани укрепващи колани от гр. Б., И. до гр. Б., Б. през месец януари 2021г., както и законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба – 20.04.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

Предявено е от страна на ответника възражение за прихващане при условията на евентуалност /в случай, че искът бъде уважен/ с правно основание чл. 103, ал. 1, вр. чл. 79,

ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 370, ал. 1 ТЗ и чл. 103, ал. 1, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД със сумата 293,37 лева, заплатена от „Е. на „Т. като обезщетение за провалено товарене, както и със сумата от 31,87 лева – обезщетение за забава за периода от 25.02.2021г. до 21.03.2022г.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и след оценка на събраните по делото доказателства намира следното:

По иска с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 361 ТЗ:

По така предявени иск в тежест на ищеца е да установи следните релевантни факти: сключен между страните валиден спедиционен договор между и точно изпълнение от ищеца на задълженията му по него; с оглед конкретиката по делото следва да докаже и претърпените от него вреди и техния размер, в частност - сключването на договор с трето лице, извършило превоза и извършеното плащане от ищеца в тази връзка.

В тежест на ответника е при установяване на горните обстоятелства, да докаже изпълнението на задължението си по сключения между страните договор.

Съдът счита, че въз основа на представените от ищеца писмени доказателства, както и въз основа на гласните доказателствени средства, ангажирани от негова страна чрез разпита на свидетеля К., се установява наличието на възникнали търговски договорни взаимоотношения между страните по делото и то именно по сключен през месец януари 2021г. спедиторски договор, по силата на който ищецът възложил, а ответникът се задължил да организира извършването на превоз на процесната стока – обезопасителни колани в насипно състояние с тегло около 8 метрични тона от гр. Б., И. до гр. Б., Б., като уговорената цена на услугата била в размер на 1900 Евро.

В тази насока съдът кредитира: приложената към исковата молба кореспонденция, водена между служителите на двете дружества по повод конкретния превоз, като съобрази, че същата не се оспорва от ответника, а в същото време беше и потвърдена като съдържание както от свидетеля Т., така и от свидетеля Д..

Видно, както от кореспонденцията, така и от проформа фактура /л. 12 от гр.д. № 703/21г. на СГС/ и от опаковъчния лист /л. 14 от гр.д. № 703/21г. на СГС/, издадени във връзка с процесния превоз, и изпратени от ищеца на ответника, в двата документа изрично е посочено, че става дума за превоз на обезопасителни колани в насипно състояние. Фактът, че това обстоятелство е било съобщено на ответника, както и че двата документа са му били изпратени, се установява както въз основа на водената и приложена към ИМ имейл – кореспонденция, така и от свидетелските показания на К.. Коментираните до тук документи, в това число проформа фактура и опаковъчен лист не се оспорват от ответника, поради което съдът ги кредитира изцяло.

От друга страна съдът се довери изцяло на показанията на свидетеля К., като съобрази, че същите са логични и вътрешно безпротиворечиви. Твърденията му намират подкрепа и в приобщените по делото писмени доказателства: опаковъчен лист и проформа фактура, както и електронна кореспонденция.

Така, въз основа на показанията на свидетеля Т. съдът прие за установен факта на

осъществена кореспонденция между страните по повод конкретния превоз, както и относно уговорките по конкретния договор, включително и водените между страните разговори по телефон, при които било изяснено, че условието, посочено в изпратената от ответника на ищеца заявка за транспорт, че стоката представлява „безопасен товар/биг бегове“, следва да бъде променено, за което ответникът поел ангажимент. В тази част показанията на свидетеля Т. намират подкрепа в приобщената по делото и неоспорена от ответника заявка за превоз /л. 16 от гр.д. № 703/21г. на СГС/, видно от която в нея е направено именно посоченото по-горе отбелязване за опакована стока, която заявка, обаче, не е подписана от представител на възложителя /ищеца/. Именно в този смисъл са и показанията на свид. Т., който сочи, че при воден телефонен разговор е изяснил на представителя на ответника, че заявката за транспорт следва да бъде променена и същата няма да бъде подписана от страна на ищеца при така посоченото в нея относно състоянието на стоката. Въз основа на показанията на свид. Т., съдът също така прие за установено, че от страна на ответника бил поет ангажимент тази промяна да бъде извършена в движение, коте води до извод, че ответникът е поел ангажимент по договора за спедиция да намери превозвач за извършване на превоза на стоката в състоянието, в което същата се е намирала, т.е. в насипно състояние.

Видно от самата заявка за транспорт, издадена от ответника, в нея е посочена и уговорената цена по договора – 3716,09 лева /равностойността на 1900 евро/, който факт съдът прие за безспорно установен.

Що се отнася до датата на сключване на договора, доколкото ищецът твърди дата 19.01.2021г., а ответникът – 21.01.2021г., съдът не счита, че тази конкретна дата е от съществено значение. Това е така, тъй като страните не спорят, че в конкретния случай става въпрос договор, касаещ превоз на процесната стока – обезопасителни колани от И. до Б. със съответните начална и крайна дестинация /Б. – Б./, нито се спори да става въпрос за различна стока от процесната. Не се спори също така, че договорът е бил сключен през месец януари 2021г.

При все това съдът ще обърне внимание, че видно от електронната кореспонденция, представена от ищеца и неоспорена от ответника /л. 4-5 от гр.д. № 703/21г. на СГС/, първоначалната молба за оферта, изпратена от свидетеля Т. до ответника, е била на 13.01.2021г., а на 20.01.2021г. именно свидетелят Д. вече е изпратил на свидетеля Т. данни относно регистрационния номер на товарния автомобил, който ще извърши превоза на стоката, както и лични данни за водача. Това от своя страна мотивира съда да приеме, че съгласието между страните по договора за спедиция е било постигнато преди тази дата – 20.01.2021г.

С доводите, изложени до тук, съдът отхвърли твърденията на другия разпитан свидетел – Денис Д. в частта, в която същият твърди молбата за оферта да е била поискана от ищеца в телефонен разговор на дата 20.01.2021г., както и в частта, в която свидетелят твърди - уговорката между страните да е била, че ответникът ще съдейства за опаковане на стоката в биг- бегове. В тази част твърденията му се опровергават от показанията на свид. Т., на когото съдът се довери изцяло с мотивите, посочени по-горе. Тази част от показанията

на свид. Д. се опровергават и от писмените доказателства, в частност – представената от ищеца и неоспорена от ответника кореспонденция, а така също и от издадената проформа – фактура и опаковъчен лист, в които изрично е посочено, че от страна на ищеца е била подадена информация именно за колани в насипно състояние.

В тази насока съдът ще обърне внимание, че заявеното от свидетеля Д., че не се е запознал обстойно със съдържанието на проформа – фактурата и опаковъчния лист, изпратени от ищеца, и че не е видял дали в тях пише, че стоката е насипна, тъй като опаковъчният лист не бил относителен толкова много към транспорта, са колебливи и сочат по-скоро за опит от страна на свидетеля да омаловажи отговорността на ответника във връзка с организиране на процесния превоз. Това от своя страна мотивира съда да дискредитира показанията на този свидетел в посочената част.

От друга страна, твърденията на свид. Д. относно стойността на услугата по процесния договор – 1900 евро, както и в частта относно съдържанието на представената от страна на ищеца кореспонденция /свидетелят я потвърждава/, кореспондират на показанията на свидетеля Т., поради което съдът ги кредитира.

Твърденията на двамата свидетели Т. и Д. в частта, в която същите потвърждават отказа на превозвача, пристигнал да вземе стоката от Б., да я натовари, съдът кредитира, като съобрази, че в тази част същите кореспондират помежду си, а така също намират и подкрепа в показанията на свидетеля Н. С. /разпитан по делегация от РС П./. Отказът от натоварване за извършване на превоза не е спорен и между страните.

Обстоятелството дали стоката е била мокра или не, не е от съществено значение за изхода на делото, тъй като това обстоятелство не би могло да се вмени във вина на ищеца. Това е така, тъй като видно от показанията на самия С. – водачът на товарния камион, пристигнал за натоварване на стоката, последният потвърждава, че същата е била съхранявана в закрит склад.

Показанията на свидетелите Д. и С. относно риска от превозване на обезопасителните колани в насипно състояние също е без значение, тъй като по делото се установява, че уговорката е била именно за организиране на транспорта от страна на ответника в този вид на обезопасителните колани /в насипно състояние/.

В тази връзка съдът съобрази и следното обстоятелство: по делото се установява и друг факт, а именно, че в предходен период ответникът е извършвал спедиции, възложени от ищеца, касаещи извършване на превоз на обезопасителни колани именно в насипно състояние. Това се установява както от показанията на свид. Т., така и от представените именно от ответника писмени доказателства. В тази насока съдът съобрази представената от ответника заявка за транспорт /л. 112 от настоящото дело/, касаеща извършване на транспорт на обезопасителни колани, но в насипно състояние в периода 03.05.2019г. – 09.05.2019г. Видно от тази заявка, последната съдържа подпис на представителна възложителя /ищеца/, което сочи за постигната уговорка между страните за извършването на превоз именно на коланите в такъв вид – в насипно състояние.

Останалите документи, представени от ответника във връзка с предходните търговски отношения между страните съдът намира за ирелевантни, поради което не ги кредитира.

Що се отнася до снимковия материал, представен от ответника, съдът не намери основание да го дискредитира, доколкото беше потвърдено от страна на свид. Д., че същият му е бил изпратен от водача на товарния автомобил, който е следвало да натовари стоката. Обстоятелството, обаче, което е релевантно в случая, а именно, че стоката е била в насипно състояние, не е спорно между страните. От друга страна, дали коланите са били мокри и мръсни при условие, че същите са били съхранявани в закрит склад, както беше посочено и по-горе, не би могло да бъде вменено в отговорност на ищеца, поради което е и ирелевантно.

Най-сетне, съдът кредитира изцяло и представените от ищеца /приложени към ИМ/ и неоспорени от ответника: фактура № ***** от 29.01.2021г., издадена от „Т. на стойност 7138,78 лева /без ДДС/, представляваща цена за извършена услуга – организиран транспорт от И. до Б. и товарителница, от които се установява, че процесния товар – 3650 укрепващи колани в насипно състояние са били превозени от трето лице, различно от ответника, за което, видно от преводно нареждане, касаещо извършен превод по сметка на „Т. /л. 176 от настоящото дело/, на последното дружество на 04.03.2021г. е била заплатена сумата от 7138,78 лева от страна на ищеца. В тази насока съдът ще обърне внимание, че във фактурата, издадена от „Т. е посочен регистрационен номер на товарните автомобили, извършили транспорта на стоката, който съответства на отразени в товарителницата, касаеща същия транспорт – С. и .. От друга страна, във преводното нареждане, представено от ищеца и неоспорено от ответника от дата 04.03.2021г., е посочена, че част от преведената сума, касае и именно фактурата, издадена от „Т. – 161052.

Горните обстоятелства се установяват и от показанията на свид. Т., който също сочи, че поради повалената спедиция от страна на ответника, се е наложило ищецът да потърси услугите на друга фирма.

Представените от ищеца останали писмени доказателства, касаещи разпечатка от проведена електронна кореспонденция от между ищеца и неговия клиент, чиято стока е била свързана с процесния превоз, съдът кредитира, доколкото от тази кореспонденция още веднъж се установява обстоятелството, че обезопасителните колани, които е следвало да бъдат превозени, са били в насипно състояние, както и че след неизпълнение на договора за спедиция от страна на ответника се е наложило ищецът да потърси услугите на друга фирма.

Всичко изложено мотивира съда да приеме, че искът по чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 361 ТЗ се явява основателен и доказан в пълен размер и следва да бъде уважен.

В случая безспорно установява, че ответникът не е изпълнил поетите от негова страна задължения по сключения между страните договор за спедиция, като поради проваления превоз, ищецът се е наложило да потърси услугите на друга фирма „Т., която е организирала превоза, но на по-висока цена от уговорената между страните по делото, а именно за сумата от 7138,78 лева. Т.е., при условие, че уговорената между страните по

делото цена на услуга по спедиторския договор е била 1900 евро, или 3716,09 лева без ДДС, то на ищеца се е наложило да заплати по-висока цена за превоза на трето лице, а именно с 3422,69 лева повече.

Именно тази разлика се претендира като обезщетение за неизпълнение на сключения договор за спедиция, и това обезщетение следва да бъде заплатено от ответника, като искът бъде уважен изцяло.

Във връзка с възражението за прихващане с правно основание чл. 103, ал. 1, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 370, ал. 1 ТЗ и чл. 103, ал. 1, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Възражението за прихващане със сумата от 293,37 лева, заплатена от „Е. на „Т. като неустойка за провалено товарене и със сумата от 31,84 лева – обезщетение за забава върху посочената главница за периода от 25.02.2021г. до 21.03.2022г. – датата на депозиране на исковата молба, следва да бъде оставено без уважение.

Съгласно чл. 103, ал.1 ЗЗД, когато две лица си дължат взаимно пари или еднородни и заместими вещи, всяко едно от тях, ако вземането му е изискуемо и ликвидно, може да го прихване срещу задължението си, а съгласно чл. 104, ал.1 ЗЗД прихващането се извършва чрез изявление на едната страна, отправено до другата. Т.е., за възникването и надлежното упражняване на потестативното право на извънсъдебно прихващане е необходимо да са налице следните предпоставки - паричните вземания да са изискуеми и ликвидни и едната страна да е отправила до другата изявление за прихващането им до размера на по-малкото от тях. Правният ефект на материалноправното изявление за прихващане на две насрещни, изискуеми и ликвидни вземания /извънсъдебно прихващане/ настъпва с факта на отправяне на изявлението за прихващане съгласно чл. 104, ал. 1, предл. първо ЗЗД, от който момент насрещните вземания се считат погасени. В казуса обаче не се установява ликвидност - т.е. безспорност на вземането на ответника за неустойка, поради което и не е настъпил правният ефект на отправеното изявление за прихващане. В тази насока съдът съобрази, че по делото липсват доказателства, от които да би могло да се направи извод между страните да е постигнато съгласие относно дължимостта на посочената сума.

Що се отнася до възражението за прихващане, направено от ответника в настоящото производство, съдът и него намира за неоснователно:

Действително, от представените по делото писмени доказателства от страна на ответника: фактура № 1000004470 /л. 136 от делото/, издадена от „Т. за сумата от 293,37 лева, касаеща неустойка за провалено товарене по заявка от дата 20.01.2021г. и платежно нареждане от 02.02.2021г. /л. 150 от делото/ се установява, че ответникът е заплатил на „Т. неустойка за провалено товарене на процесната стока в размер на 293,37 лева.

Ответникът, обаче, не доказва основанието, на което претендира заплащане на тази сума от страна на ищеца. В тази насока съдът съобрази, че по делото безспорно се установява неизпълнение на сключения между страните договор за спедиция от страна на ответника и то по негова вина. С оглед на това, и доколкото провалянето на превоза на стоката е именно от страна на ответника, като не са налице обективни причини за това

неизпълнение, то и заплатената сума от негова страна на третото лице „Т. като неустойка за провалено товарене, следва да остане за негова сметка. Това от своя страна влече и недължимост на плащането на мораторна лихва върху главницата от 293,37 лева.

С тези доводи съдът счита, че възражението за прихващане се явява неоснователно.

По разноските:

С оглед изхода на спора право на разноски има ищеца.

Ищецът доказва следните разноски: сумата от 136,91 лева – ДТ; 500 лева – адвокатско възнаграждение; 120 лева – за превод на документи. Общите разноски, направени от ищеца, са в размер на 756,91 лева, като същите следва да бъдат възложени в тежест на ответника.

Така мотивиран съдът:

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Е. с ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Н. да заплати на „Б. с ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. „А. по предявения иск с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 361 ТЗ сумата 3422,69 лева /три хиляди четиристотин двадесет и два лева и 0,69ст/ – обезщетение за неизпълнение на договор за спедиция, сключен през месец януари 2021г. във връзка с извършването на транспорт на 3650 използвани укрепващи колани от гр. Б., И. до гр. Б., Б., ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба – 20.04.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Е. с ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Н. да заплати на „Б. с ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. „А. сумата от 756,91 лева /седемстотин петдесет и шест лева и 0,91ст/ - разноски, сторени в производството пред СРС.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____